

[Erik Hansen.]

ske organisation CASE. Det er en anden side af sagen, og lad det derfor være.

På baggrund af disse ting var det vel naturligt for os at spørge: er nu baggrundsmaterialet i orden? Kan man med baggrund i ICNAF-kommissionens bestemmelser om et videnskabeligt grundlag for at foretage disse indgreb sige, at dette her nu er i orden?

Derfor var der grund til at stille endnu et spørgsmål i udvalget, og det fik vi besvaret nu her forleden dag i bilag 22, hvor justitsministeren meddeler os, at kravene til den videnskabelige baggrund for indgrebene kan man stort set selv fastsætte. Regeringen kan altså stort set selv bestemme, hvad den betragter som videnskabeligt arbejde. Dermed har vi i virkelig bogstaveligste forstand fået sagen ned på gulvet. Der er ikke særlig meget tilbage i den, når regeringen selv kan bestemme, hvad den betragter som videnskabeligt arbejde. Det er jo altid et spørgsmål, hvor kritisk man er i situationen.

Det er svært at undlade at henvise til den debat, der fandt sted ved 1. behandling af lovforslaget den 18. oktober i år. Jeg tænker her på en bemærkning fra hr. Poul Dalsager — Folketingstidende, sp. 432:

„Den betragtning, at overfiskningen også gælder laksen i Nordvestatlanten, er der ikke ført bevis for. Man må håbe, at fiskeribiologerne hurtigt vil kunne kaste lys over det problem.“

Nu står vi altså i den situation, at hr. Poul Dalsager og vi andre roligt kan se bort fra, at der kommer nogen videnskabelig begrundelse fra nogen biolog. Den side af sagen er klaret.

Derefter kan vi vende os til betænkningen, som nu foreligger, hvor vi må sige, at det, flertallets bemærkninger i betænkningen bygger på, stort set alene er, at vi udsættes for trusler om handelsboykot, og under virkningen af disse trusler er vi nødt til at foretage os det, vi nu er i færd med.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi finder det forkert at tiltræde internationale konventioner med en manglende begrundelse. Men det er i og for sig det, regeringen i dette øjeblik lægger op til. Når vi specielt frygter det, har det sammenhæng med, at vi frygter konsekvenserne for andre af fiskeriets områder. Vi har grundlag her for at sige: hvad bliver så det næste?

Jeg har set i et blad, som hedder Fisker og Arbejder, fra i sommer, hvor den tidligere fiskeriminister, hr. Risgaard Knudsen, kom med nogle bemærkninger i en artikel under overskriften „Måske fortsat sprængstof i laksesagen“. Her vil jeg uden at citere kort referere til, at hr. Risgaard Knudsen i denne artikel, som vistnok ikke er skrevet på de varmeste dage i sommer, skriver, at ifølge dagspressen vil de i kommissionen for fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav deltagende lande under kommissionens møde blive stillet over for et nyt USA-ultimatum. Hr. Risgaard Knudsen fortsætter, at ved åbningen af kommissionens møde skal USA i hvert fald have været fremme med et krav om, at fiskeriet i Nordvestatlanten efter sild og torsk skal reduceres. Krav af denne art vil uden tvivl stille bl. a. Danmark og Færøerne over for en række nye problemer. Nu hed det altså „ifølge dagspressen“, og da jeg ikke kan vide, hvilken dagspresse hr. Risgaard Knudsen læser, har jeg svært ved at finde den dybere mening med dette. Men en klar og sikker advarsel fra en mand som hr. Risgaard Knudsen, der har fulgt denne debat med megen alvor, er det i hvert fald.

Situationen er altså den, at vi for så vidt stadig væk mangler grundlaget for de foranstaltninger, som lovforslaget tilsigter, og på den baggrund er det radikale venstre betænkelig ved konsekvenserne for andre af fiskeriets områder. Vi er bange for, at den kvota, der blev afsat til Grønland på 1100 t, ikke er tilstrækkelig hverken på kort eller langt sigt på baggrund af hele udviklingen i Grønland.

Det radikale venstre er tilhænger af en moderne international fiskeripolitik. Vi betragter den som helt og aldeles nødvendig for at sikre fiskemængden og fiskefangsterne på de internationale fiskeområder. Vi er klar over, at det er helt nødvendigt for at fastholde bl. a. virkningerne af foreningsbekæmpelsen, at der gennemføres noget på international basis, men dette lovforslag kan efter vores opfattelse ikke medføre det, som egentlig var tanken: et internationalt samarbejde og en international retsordning på det fiskeripolitiske område.

De ændringsforslag, der er stillet, vil vi afholde os fra at stemme om, og det radikale venstre har i betænkningen anført, at